

tornava, els ulls se li encenien, explicava mil històries i la Dolors li envejava aquell mar de paraules. La seva germana havia anat i vingut mentre ella teixia el seu camí de bona filla. Els anys havien divorciat aquella aliança d'intercanviar-se lectures i la urgència de viure en el present. Mentrestant, en Cinto havia marxat per no tornar.

La tramuntana sacsejava els xiprers i la gent que, encorbada pel fred, envoltava el nínxol. Se sentia la porta de ferro mal tancada i les ràfegues del vent. El cel era tan clar que feria la vista. Quan era molt nena i bufava la tramuntana, s'amagava sota els llençols i

deia que «venia la punta». La Patrícia es posava dins el seu llit i li espantava la por. Ara la tenia agafada al seu braç, en silenci. Ella, que podia omplir un espai només amb la seva presència, ara s'encongia i no semblava adonar-se de les persones que passaven com un alè a donar-li el condol.

Un mes abans que la seva mare manifestés que ja en tenia prou de viure, en una de les seves visites, la Patrícia li havia regalat aquell llibre. Havia rigut. Em sembla que et fa falta, li havia estampat. La Dolors la sotjava com qui es mira en un mirall distorsionat. És així com em veu. *L'art d'amargar-se la vida*. Havien passat quatre dècades d'aquella tarda davant el mar i de la lectura de Jules Verne compartida. La Patrícia s'havia quedat amb les vacances. Ella, amb el pes de la vida.

La maleta està tronada i plena de pols. Se la mira com si fos un objecte estrany. La neteja amb cura. No hi posarà gaire res. Seure en un racó i veure passar la gent. Fer-se invisible i despullar-se dels vestits d'intrusa. Mirar el color del mar al matí. Mirar el color del mar a la tarda. Fer manyagues a un gat. Una illa petita. Una illa on hi habitin unes poques persones i tot estigui quiet.

Assum Guardiola

Megafonia

Laire que li glaça les galtes no el treu de les seves cabòries: ha fet bé de dir-li que no, que ja se sap que això comença amb papallones a l'estómac i acaba com una tènica i amb sis relacions en cinc anys, ell ja és tot un expert i no no no, que ja en té prou. Treu de la butxaca de l'anorac la mà tesa i calenta enfredorida i guipa un últim cop l'sms abans d'esborrar-lo definitivament. Castigant la vorera amb cada passa de les vambes, guarda el mòbil, se senya i amb un bufit s'aparta el serrell que li impedeix veure Déu; mira al cel sense aixecar el cap: gràcies per no deixar que caigui.

Muriel Villanueva i Perarnau

Muriel Villanueva i Perarnau és llicenciada en teoria de la literatura i literatura comparada, professora de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès i guanyadora del darrer Premi J. M. Casero, amb *La gatera*.

La boca del metro se l'empassa. Paga el seu bitllet religiosament i torna les mans a les butxaques. Salta al cuc argentat d'esglaons en descens. De pujada, per l'escala mecànica contrària, un noieta amb gorra se sotja les mans i després el fita a ell, molt fixament. Es creuen mentre l'altre va girant sobre si mateix per afitorar-lo encara: Senyor!, senyor!, ha sentit vostè la megafonia?, pari atenció!, escolti-la bé!, senyor! I aleshores ell ho sent per primera vegada: Atenció, si us plau, s'ha perdut a la xarxa del metro un home de vuitanta-nou anys. No respon a cap nom i no és conscient d'estar perdut. Ha perdut la memòria. Si el veuen, si us plau, acompanyin-lo al punt d'informació o de venda més proper. Ell se senya i amb un bufit s'aparta el serrell que li impedeix veure Déu; mira al sostre inclinat sense aixecar el cap: gràcies per no deixar que em perdi. La resposta ressona sobre les seves espatlles quan ensopega al final de l'engranatge metàl·lic: atenció, si us plau, s'ha perdut a la xarxa del metro un home de vuitanta-nou anys. No respon a cap nom i no és conscient d'estar perdut. Ha perdut la memòria. Recupera l'equilibri i, contenint la respiració, treu les mans de les butxaques: pergamí en remull pigallat de taques seques. No. Pe-però... Sóc... sóc jo? M'he... perdut... jo? Recorda que ha d'anar a casa, ara mateix, perquè... estaran tots preocupats, o no? Però... qui? Re-

corda que recorda la casa on vivia als vint-i-quatre, però... i ara? On viu ara?

L'escala que queda fins a l'andana és d'obra i ell s'agafa a la barana i va fent a poc a poc; ara ho recorda, que té els ossos de vidre i la carn pansida, i recorda que ha de trobar un anunci on veure's el reflex. Hi arriba. Per sort troba el cartell d'una pel·lícula de vampirs adolescents: busca un bon pedaç de negre rere el vidre on comprovar que sí, que està a punt de fer-ne noranta, i tant, fixa't que flàccid i arrugat. Treu el mòbil i busca l'sms i busca un record i recorda que l'sms és l'últim que recorda. La bústia és buida, coi, i fa volar el mòbil fins a la paperera. La veu celestial insisteix a buscar-lo i el metro —que, ara ho recorda, condueix una gorda amb una dalla— repica, a punt de tancar les portes. Aleshores sent el mòbil piular des de les escombraries. Es gira de cop, hi torna, remena, l'agafa, el pitja i s'il·lumina: nkra sóc aquí, gerard, pq no véns i en parlm? va, torna, q et vaig dmanant 1altra birra, wapo. Ell somriu. Reprèn l'escala amunt, fent saltirons. Després del replà reprèn la mecànica, sotjant-se les mans: teses i calentes. Per l'escala contrària baixa un vell amb motxilla que no mira enlloc. Ell el fita. Es creuen i ell es va girant sobre si mateix per afitorar-lo encara: Senyor!, senyor!

Muriel Villanueva

